

στράκα

στράκα, η, ουσ. [ηχομιμητ. λέξη]. **1.** ξερός και διαπεραστικός ήχος μικρής διάρκειας: «το μαστίγιο έκανε στράκες καθώς έπεφτε πάνω στα καπούλια του αλόγου». **2.** ηχηρή καρπαζιά, σφαλιάρα ή μπάτσος: «του 'δωσε μια στράκα, που είδε τον ουρανό με τ' άστρα». (Λαϊκό τραγούδι: και τρίγκι, τρίγκι τράγκα, με πεθάνανε στη **στράκα**).

- *κάνω στράκα ή κάνω στράκες*, εντυπωσιάζω με την εμφάνισή μου, με το παρουσιαστικό μου, προκαλώ μεγάλη αίσθηση, μεγάλη εντύπωση: «χτες βράδυ στο χορό έκανες στράκες με το καινούριο σου κουστούμι». Από τον ήχο του μαστίγιου που εντυπωσιάζει. Συνών. *κάνω τράκα ή κάνω τράκες*.

- *πέφτουν στράκες*, επιβάλλεται ξυλοδαρμός: «κάτσε φρόνιμα, γιατί θα πέσουν στράκες». Από την εικόνα του ατόμου που χτυπάει κάποιον με το μαστίγιό του και σε κάθε χτύπημα ακούγεται ο διαπεραστικός ήχος του.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας